



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **nezl. G. M.**, zast. otcem jako zákonným zástupcem: **G. Z.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2012, č. j. OAM-70/ZA-11-HA08-2010, t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou spороvala nezletilá žalobkyně zastoupená svým otcem jako zákonným zástupcem rozhodnutí správního orgánu označené v záhlaví tohoto rozsudku, který na základě žádosti nezl. žalobkyně o poskytnutí mezinárodní ochrany formou azylu, rozhodl tak, že podmínky pro postup dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění (dále jen zákon o azylu) neshledal a mezinárodní ochranu jí proto neudělil.

Důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl dle přednesu zákonného zástupce nedobrá zdravotní stav nezletilé žalobkyně, která se narodila již na území České republiky. Bezprostředně po svém narození vyžadovala intenzivní lékařskou péči a zákonný zástupce připustil, že nezletilou nechce přijmout žádná zdravotní pojišťovna a ona spolu s manželkou nemají dostatek finančních prostředků, aby léčbu dcery v České republice plně hradili. Správní orgán v průběhu řízení (se souhlasem zákonného zástupce) ověřil vývoj zdravotního stavu nezletilé žalobkyně na základě průběžných lékařských zpráv a vyhodnotil jej a to i na podkladě cíleně shromážděných informací o Mongolsku tak, že nedává prostor pro kladné rozhodnutí o žádosti. Rovněž tak označil za reálně možný návrat nezletilé žalobkyně spolu s rodiči do Mongolska, kde jmenované nehrozí žádné nebezpečí stíhání z azylově relevantních důvodů. Připomněl, že oba rodiče nezletilé si na území České republiky vyřídili dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání, který je sice na dobu časově omezenou, nicméně rodičům nic nebrání snažit se zajistit stejný způsob legálního pobytu i pro osobu nezletilé.

V reakci na výsledné rozhodnutí zákonný zástupce nezletilé žalobkyně správnímu orgánu vytknul nesprávný postup v průběhu řízení v tom směru, že nebyly zohledněny veškeré předložené skutečnosti. Zdůraznil nedobrá zdravotní stav nezletilé žalobkyně, který vyžaduje pravidelnou léčbu od jejího narození, jak vyplývá z doložených zpráv lékařů. Zdůraznil, že žalovaný nebral v potaz ekonomické a sociální potíže, do kterých by se nezletilá spolu s rodiči dostala v situaci nedobrovolného návratu do Mongolska. Připomněl, že v Mongolsku nemá jeho rodina žádné zázemí, zaměstnání, a proto by nebyla schopna pro nezletilou žalobkyni zajistit ani základní životní podmínky včetně potřebné léčby. Navíc vycestování nezletilé by v důsledku znamenalo porušení závazků plynoucích z Úmluvy o právech dítěte, když realizací rozhodnutí by byla žalobkyně vytržena z prostředí rodiny a zbaveny existujících vazeb k rodičům, na které je s ohledem na svůj nízký věk zcela fixována. Zákonný zástupce z popsanych důvodů navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

K výzvě soudu zareagoval správní orgán na žalobu velmi podrobným vyjádřením ze dne 1. června 2012. Zopakoval žalobní námitky, které následně označil za nedůvodné. Zdůraznil, že v řízení proběhly tři pohovory z nichž jednoznačně vyplynulo, že důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byl nedobrá porodní stav nezletilé žalobkyně, který vyžadoval nákladnou léčbu a tato se vymykala finančním možnostem jejích rodičů. Vstupem do azylového řízení tak byla žalobkyni poskytována zdravotní péče plně hrazená z veřejného zdravotního pojištění. Po podání žádosti a po celou dobu správní řízení sledoval žalovaný vývoj zdravotního stavu nezletilé žalobkyně dle obsahu lékařských zpráv. Z poslední lékařské zprávy obstarané žalovaným lze vysledovat, že se zdravotní stav nezletilé jednoznačně natolik upravil, že již nevyžaduje mimořádnou péči ani nákladný pobyt ve specializovaném zdravotnickém zařízení. Užívá toliko jeden lék dětem pediatrii běžně předepisovaný, její stav tak nelze označit za rizikový. Rovněž tak nesouhlasil s

námítkou, že by svým rozhodnutím porušil závazky plynoucí z Úmluvy o právech dítěte, když z rozhodnutí v žádném případě nevyplývá, že by nezletilá měla být odejmuta z rodinného prostředí. Správní orgán k této otázce pouze předestřel možnosti, jak lze rodinnou situaci v případě neúspěšného rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany řešit. Závěrem odkázal na konzistentní rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu v Brně, ze které lze vysledovat, že nepříznivé sociální a ekonomická situace v případě návratu celé rodiny nezletilé žalobkyně do Mongolska není sama o sobě azylově relevantní skutečností. Konkrétně pak odkázal na rozsudek NSS č. j. 7 Azs 49/2009-84 ze dne 18. 6. 2009, rozsudek č. j. 5 Azs 3/2003-54 ze dne 27. 8. 2003 či rozsudek č. j. 5 Azs 43/2003-38 ze dne 22. 1. 2004. Z důvodů výše popsaných vyslovil žalovaný přesvědčení o správnosti napadeného rozhodnutí a požadoval zamítnutí žaloby.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a to postupem v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. Ověřil skutečnosti, které předcházely vydání přezkoumávaného rozhodnutí a které s projednávanou věcí přímo souvisejí. U nezl. žalobkyně se jedná o první řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žádost ze dne 23. 2. 2010 uplatnil s ohledem na nízký věk žalobkyně její otec. Uvedl, že žalobkyně je státní příslušnicí Mongolska, burjatské národnosti a bez náboženského vyznání. Skutečnosti azylově relevantní a související s pobytem žalobkyně v Mongolsku tvrzeny být nemohly, neboť se žalobkyně narodila na území České republiky. Oba rodiče žalobkyně se na území České republiky zdržují legálně, byl jim povolen dlouhodobý pobyt a disponují pracovním vízem. Zákonný zástupce uvedl, že je bez náboženského vyznání a politicky se nikdy neangažoval. Za důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl zdravotní stav nezletilé žalobkyně, která se narodila předčasně, byla umístěna v inkubátoru a velmi vysoké denní náklady na lékařskou péči nebyli rodiče schopni uhradit. Dále zmínil bezproblémový kontakt se zastupitelským úřadem své vlasti, když k jeho žádosti byla nezletilá žalobkyně zapsána do jeho cestovního dokladu. Aktuální návrat do Mongolska v ohledem na zdravotní situaci nezletilé vyloučil, nicméně připustil, že případného návratu v budoucnu se zásadnějším způsobem neobává.

V průběhu správního řízení se uskutečnily tři pohovory konané v těchto termínech: 23. 2. 2010, kdy se jednalo o pohovor k podané žádosti, dále proběhl dne 29. 10. 2010 druhý pohovor ze účelem zjištění aktuálního zdravotního stavu nezletilé

žalobkyně. Poslední pohovor se uskutečnil 20. 1. 2012, tedy téměř s odstupem dvou let od podání žádosti. Jeho účelem bylo opět aktuální ověření zdravotního stavu žalobkyně. V pohovorech zástupce žalobkyně potvrdil rozhodující důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterým byl zdravotní stav nezletilé bezprostředně po narození a s tím související mimořádně vysoké náklady na její léčbu, pročež nezletilou žalobkyně nechtěla pojistit žádná pojišťovna. Potvrdil, že spolu s manželkou jim byl povolen dlouhodobý pobyt v České republice, pracují ve firmě Sněžka v Hradci Králové. Návrat do Mongolska se v situaci celé rodiny nejeví reálný, neboť nemají zajištěno bydlení, zaměstnání ani přístup k lékařské péči. Při posledním pohovoru připustil, že zdravotní pojišťovnu kontaktoval naposledy před rokem, kdy byl odmítnut, neboť nezletilá absolvovala sérii nákladných očkování. Poté se již o možnost pojištění nezajímal.

Z výše zaznamenaných důvodů se správní orgán po celou dobu řízení snažil objasnit situaci týkající se zdravotního stavu nezletilé žalobkyně a zjistil – jak z přednesu zákonného zástupce, tak především z obsahu lékařských zpráv – následující fakta: nezletilá jako předčasně narozena a s velmi nízkou porodní vahou byla umístěna do inkubátoru. Tato nezbytné opatření bylo finančně tak náročné, že se rodičům nepodařilo nezletilou žalobkyni pojistit u žádné pojišťovny a situaci vyřešili podáním žádostí o udělení mezinárodní ochrany, kdy s ohledem na § 88 zákona o azylu byla žalobkyni poskytována bezplatná zdravotní péče hrazená ze zdravotního pojištění s tím, že náklady této péči nese stát. Již při druhém pohovoru vyplynulo, že se zdravotní stav žalobkyně zlepšil, byla propuštěna do domácího léčení a dochází na pravidelné kontroly. Při posledním pohovoru konaném dne 20. 1. 2012 byly žalobkyni již dva roky. Otec uvedl, že docházejí v tříměsíčních intervalech na kontrolu, žalobkyně se pohybuje bez potíží, normálně se stravuje a začíná mluvit. K objektivnímu posouzení posunu ve vývoji zdravotního stavu žalobkyně sloužily správnímu orgánu tři lékařské zprávy specialistů z oboru očního lékařství, pediatrie a psychologie s daty 15. 3. 2011, 7. 6. 2011 a 30. 1. 2012. Zprávy potvrzují informaci zákonného zástupce a lze z jejich obsahu usoudit, že se zdravotní problémy žalobkyně prakticky upravily, vyžaduje podávání toliko jediného a to běžného léku, její psychomotorický vývoj odpovídá věku. Tyto cílené zdravotní informace doplnil správní orgán informacemi vztahujícími se k Mongolsku. Konkrétně se jednalo o tyto zprávy: Informace MZ USA – Zpráva o dodržování lidských práv v Mongolsku za rok 2008 z 25. února 2009, Informace MZV č. j. 122 588/2007-LP ze dne 18. července 2007, Zpráva Světové zdravotnické organizace (WHO) o Mongolsku z roku 2007 a informace obsažené v databázi ČTK.

Ani po takto provedeném dokazování krajský soud nepovažoval žalobu za důvodnou. Krajský soud je přesvědčen, že s ohledem na logické a argumenty podložené odůvodnění rozhodnutí žalovaného není nezbytné znovu podrobně opakovat skutečnosti, které správní orgán zjistil, zaznamenal v písemném odůvodnění rozhodnutí a krajský soud je ověřil ze spisového materiálu. Příběh nezletilé žalobkyně, jednotlivé důkazy shromážděné jak k ověření jejího aktuálního zdravotního stavu, tak i k situaci v Mongolsku, jehož je nezletilá žalobkyně státní občankou a konečný hodnotící proces, jehož výsledkem nebylo udělení mezinárodní

ochrany, zaznamenal správní orgán velmi podrobně s logickou a přesvědčivou argumentací v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Proto si krajský soud dovoluje plně odkázat na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, jelikož se se zjištěnými a následně do rozhodnutí vtělenými závěry žalovaného plně ztotožňuje. Tuto možnost krajskému soudu dává např. v rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „*I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“

Je logické, že samotná žalobkyně se s ohledem na místo svého narození nemohla domáhat udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Důvody spadající pod ust. § 12 písm. b) téhož zákona by byl správní orgán povinen zkoumat za situace, že by z přednesu zákonného zástupce žalobkyně takovéto okolnosti vyplynuly. Ani tato situace v řízení nenastala a jediný důvod, pro který se rodina žalobkyně nemůže vrátit do Mongolska je ten, že v zemi nemají ekonomické zázemí a po všech stránkách by klesla životní úroveň rodiny včetně dostupnosti a kvality lékařské péče. Ani tyto skutečnosti, jak náležitě objasnil správní orgán s odkazem na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně však nárok na udělení mezinárodní ochrany nezakládají. Krajský soud stejně tak jako správní orgán neměl pochybnosti o důvodu vedoucím zákonného zástupce žalobkyně k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ostatně otec žalobkyně jasný důvod vedoucí jej k podání žádosti uvedl a byly jím toliko mimořádně vysoké náklady spojené s nezbytnou léčbou žalobkyně. Objasnil, že žádost podal v zásadě poté, kdy žalobkyni nechtěla pojistit žádná z pojišťoven. Současně však v posledním pohovoru připustil, že minimálně po dobu jednoho roku situaci s případným pojištěním žalobkyně dále neřešil. S ohledem na objektivně stabilizovaný a velmi uspokojivý zdravotní stav žalobkyně je nasnadě, že trvá zájem rodičů na jejím dalším pobytu na území republiky. Oba rodiče zde mají povolen dlouhodobý pobyt a je zcela zřejmé, že vzhledem k nízkému věku nezletilé žalobkyně bude její další osud a místo působení navázáno na aktivity a možnosti jejích rodičů.

Nelze proto nevidět, že problémy s vyřizováním potřebných formalit svým způsobem zapříčinil i zákonný zástupce žalobkyně, který spoléhaje na probíhající řízení o mezinárodní ochraně další možnosti, jak legalizovat pobyt žalobkyně na území České republiky, neřešil. Tato okolnost nicméně nemůže zakládat důvodnost podané žádosti ve smyslu azylově relevantním. K dané otázce se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud v Brně, který ve svém rozhodnutí ze dne 24. 2. 2005 č.j. 7 Azs 187/2004-94 uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde*

pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“

Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žalobci ve své žádosti nezmínili žádné skutečnosti, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení.

Krajský soud se dále přiklonil i k závěru žalovaného v otázce neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Této části věnoval správní orgán pozornost vsutku pečlivou, ke vývoji zdravotního stavu nezletilé žalobkyně se opakovaně vyjadřoval její otec a správní orgán vycházel z aktuálních zpráv lékařů specialistů, které umožňují přijmout závěr o zcela normálním vývoji nezletilé žalobkyně, o podstatném zlepšení jejího zdravotního stavu, který vyžaduje obvyklé kontroly u lékaře a užívání jediného léku běžně v dětské populaci užívaného. Jedná se o lék Vigantol, který se podává jako prevence křivice u dětí, resp. prevence rizika onemocnění z nedostatku vitamínu D. Správní orgán tak ověřil, že žalobkyně žádnou speciální lékařskou péči v aktuální době nevyžaduje. Pokud by tedy nastaly okolnosti, kvůli kterým by se žalobkyně s rodiči byla povinna vrátit do Mongolska, její život v důsledku eventuelně méně kvalitní lékařské péče či zhoršení dostupnosti této péče ohrožen nebude. Mimo jiné i k této otázce správní orgán shromáždil informace, které jsou již v odůvodnění tohoto rozhodnutí přesně soudem označeny. Krajský soud neshledal pochybení ani v této části výroku, kdy lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ve kterém se uvádí: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňují-li žalobci důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Rovněž v této části odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán důvody zamítnutí podrobně rozebral na straně páté a šesté. Při úvaze o tomto „typu ochrany“ vycházel z přednesu zákonného zástupce nezl. žalobkyně a z přiměřeně aktuálních informací o zemi původu. Především odkázal na Informaci Ministerstva vnitra České republiky ze dne 29. 1. 2010, ve které je Mongolsko hodnoceno jako bezpečná země původu. Na Mongolsko je tak pohlíženo podle § 2 odst. 1 zákona o azylu jako na stát, a) v němž státní moc dodržuje lidská práva a je způsobilá zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, b) který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, c) který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, d) který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv. Krajský soud rovněž sdílí úvahy správního orgánu v tom směru, že zdravotní důvody vedoucí žalobkyni ke vstupu do azylového řízení pominuly. Je tedy na zákonných zástupcích, aby se pokusili zajistit legalizaci pobytu stejným způsobem, jako si pobyt zajistili pro sebe a to v souladu se zák. č 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území republiky. Stejně správnou, náležitě odůvodněnou a nikoli nelogickou se jeví úvaha o možném, reálném a bezpečném návratu žalobkyně (míněno jistě za doprovodu rodičů) do Mongolska pro případ, že by se nepodařilo zajistit legalizaci pobytu. Jistě nelze v rozhodnutí správního orgánu spatřovat porušení závazků plynoucích České republiky z Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný svým rozhodnutím reálnou možnost odnětí nezletilé žalobkyně z rodinného prostředí nezaložil, toliko – jak ve vyjádření k žalobě blíže objasnil – nastínil různé eventuality řešení předmětného problému, kterým je nyní zcela bez jakýchkoli pochybností legalizace pobytu nezletilé žalobkyně v České republice.

Krajský soud v případě nezl. žalobkyně neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a, když Mongolsko je navíc považováno za bezpečnou zemi

původu v souladu s ust. § 2 odst. 1 zákona o azylu. V zemi neprobíhá žádný rozsáhlejší vnitřní ozbrojený konflikt, právě tak Mongolsko není v otevřeném mezinárodním ozbrojeném konfliktu. Nezl. žalobkyni tak pro případ návratu do vlasti nehrozí nebezpečí dle cit. ustanovení a případné vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v jejím případě rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

Soud nepřisvědčil oprávněnosti žalobních námitek, žalobu posoudil jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Nezl. žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, žalovaný náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

O odměně ustanoveného advokáta rozhodne krajský soud samostatným usnesením poté, kdy mu bude předloženo konečné vyúčtování.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 26. září 2012

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně